

C. Lütken af Kjøbenhavn og Fisker P. Willumsen af Snekersten, for atter at overveie Spørgsmaalet om en almindelig Fiskerilov. Denne Kommission fremkom, efter en nøiere Undersøgelse af Sagen, med et Forslag ledsaget af en meget udførlig Oplysning og Begrundelse af dette, Regjeringen omarbejdede Forslaget men fulgte dog i det Væsentligst de af Kommissionen foreslaaede Principer naar undtages Tilsynet med Lovens Overholdelse, som den ansaa for overflødig at optage i selve Forslaget, men troede det heldigere, at de fornødne Midler dertil bevilgedes ved de aarlige Finantslove og saaledes forelagdes Forslaget i Lands-thinget 1876—77, hvilket Thing efter en grundigere Behandling af Sagen i et Udvalg vedtog foreslaaede Endringer der i det Væsentlige førte Forslaget tilbage til den af Kommissionen foreslaaede Skikkelse, hvorefter det overfendtes til Folkethinget og der undergik en 1ste Behandling, hvorefter til et Udvalg der ikke naaede at afgive Betænkning, og Forslaget foreligger saaledes i den af Landsthinget vedtagne Skikkelse og som Kommissionen har foreslaaet og det er altsaa som saadan at Udvalget maa behandle Sagen.

Endnu maa bemærkes, at siden Sagen forrige Gang behandlede i Folkethinget, har Regjeringen ved dens Fiskerikonferens indsamlet et meget værdifuldt statistisk Materiale, der letter en mere alsidig Bedømmelse af Sagen, indhentet, saavidt skjønnes, fra alle Landets Kommuner, og giver en Fremstilling af, hvilke Fisk der fanges paa ethvert Sted, og med hvilke Redskaber, hvilket Brutto- saavel som Nettoudbytte Fiskeriet giver, og hvormange Familier der paa ethvert Sted helt eller delvis ernære sig derved, samt hvormeget det kan antages, at Enhver har i Udbytte; forøvrigt over de særegne Forhold, der findes paa hvert Sted.

Nævnte Statistikk er indsamlet fra 1877—79 og deles i tre selvstændige Bærter, nemlig: „Bidrag til Saltvandsstatistik“, „Statistik for Ferskvandsfiskeriet“ og „Beretning om afgiftspligtige Fiskestader og disses Skyldbetæning“.

Udvalget er ved Bedømmelsen af Lovforslaget kommen til det samme Resultat som Regjeringen, at det er ønskeligt og hensigtsmæssigt for et mere rationel drevet Fiskeri i Nutiden og Bevarelse af dette i Fremtiden, at der af Lovgivningsmagten fastsaaes bestemte Regler for Fiskeriets Udøvelse og Indskrænkning i Brugen af saadanne Redskaber, der kunne virke ødelæggende for Fiskeriet i Fremtiden, samt at der træffes saadanne Bestemmelser, at det ene Fiskeribrug ikke uforlødent fortræder det andet, ligesom man i det Hele taget ikke alene maa se paa, hvad der i Dieblivet for den enkelte Fisker kunde synes mest fordelagtigt, uden tillige at se paa, hvad der baader den eventuelle, stedsstigende, til Fiskeriet henviste Befolkning. Naaget Udvalget saaledes ønsker Forholdet ordnet ved Lov, har det dog ikke kunnet overbevise sig om, at det,

for Formaalets Dynaaelse, er nødvendigt at gaa til saa store Indskrænkninger i Brugen af de mere stærkt fiskende Redskaber, som Lovforslaget foreslaar; om en mer eller mindre Indskrænkning i den personlige Frihed har der indenfor Udvalget været nogle afvigende Ansuelser, hvilket vil fremgaa af de nedenfor staaende Bemærkninger over de forskjellige Afsnit og Kapitler af Lovforslaget.

Til Afsnit 1.

1. Kapitel.

Til de foreslaaede Bestemmelser i dette Kapitel skal Udvalget bemærke, at det er utvivlsomt rigtigt, at Fiskeriet paa dansk Soterritorium som Regel er forbeholdt danske Undersaatter og frit for Alle, forsaavidt ikke nogen særlig Ret til Fiskeriets Udøvelse er erhvervet; dog ses det ikke rettere, end at det maa baade være i svensk og danske Fiskeres Interesse, at Ferskvand ligesom hidtil bliver sælles Fiskevand, da det vil være vanskeligt ved en mere rationel Fiskemaaede i dette Vand for Fiskerne paa begge Sider af Sundet at holde sig indenfor hvert Lands Soterritorium, og haaber derfor, at det maa være Regjeringen magtpaaliggende, naar Loven udkommer, at faae en traktatmæssig Overenskomst med Nabolandet Sverrig, som nu ikke høves, men kun en stiltiende Overenskomst.

Om Grundeiernes Eneret til Aalegaarde og Aalestader udfor deres Grunde har der i Udvalget ikke just om selve Retten, men derimod om Afbenyttelsen af denne, været forskellige Meninger; med Hensyn til Retten bemærkes, at den er af meget gammel Oprindelse og findes allerede omtalt i Kong Valdemar den 2dens Lov, 1ste Bog, i Christian den 3des Necess og i Frederik den 2dens Haandfæstning, men synes dog indtil Christian den 4des Necess kun at være forbeholdt Adelen og ved denne først at blive gjort til en almengjældende Regel for alle Grundeiere. Fra disse ældre Necesser er Bestemmelsen, der hævder Retten, omtrent ordret gaet over i Christian den 5tes Lov. Det er en Selvsølge, at Brugen af denne Ret i det lange Tidsrum noget har forandret Karakter, hvilket synes at fremgaa af Forordningen af 1750, der tillige omtaler Aalekuser; imidlertid har en Høiesteretsdom af 7de Mai 1873 givet Loven den autentiske Fortolkning, at ingen Anden maa udsætte Gavn til Aalefangst paa saadanne Steder, som Retten kan udøves, selv om Gieren ikke har Kuser udfat.

Det er vist derfor ikke muligt at indskrænke denne bestaaende Ret saaledes, at man gaar private Forhold for nær, og det er opløst, at denne flere Steder er bortleiet, bortforpagtet, bortfæstet og endog bortfisket; men da Aalegaardsfiskeriet drives efter den saakaldte Vandreal og derfor som Regel kun benyttes fra noget hen i